

ΑΘΗΝΑΙΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Ἡ γενναία ὑποστήριξις, ἥς ἡ Ἀθηναία ἀπολαμ-
βάνει ἐκ μέρους τῶν κκ. συνδρομητῶν καὶ τοῦ τύ-
που τῆς πρωτεύουσας ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον
νὰ ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐγκαρδίους
ἡμῶν εὐχαριστήσεις.

Ἀναγνωρίζομεν πολλὰς ἐλλείψεις, πλὴν ὁμολο-
γοῦμεν συγχρόνως καὶ τὴν προθυμίαν ἡμῶν ὅπως
ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἡμετέρων
συνδρομητῶν πάντοτε ὁμῶς ἐντὸς τοῦ προγγράμ-
ματός μας.

Τοὺς ἐκ τῆς «Αὔρας» προσελθόντας συνδρομητὰς
ἢ διεύθυνσις δέχεται μετὰ χαρὰς καὶ ὑπόσχεται αὐ-
τοῖς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάσης ὑποχρέωσως. Εἰδο-
ποιοῦνται δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι εἰς οὐδένα
μὴ προπληρώσαντα θέλει ἀποσταλεῖ τὸ φύλλον,
καθότι εἰς οὐδένα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν. Οἱ
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομηταὶ ἀς πέμπωσι τὴν συν-
δρομὴν των εἰς γραμματόσημα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ἡ ΑΓΑΠΗ.

Ἡ θρησκεία ζητοῦσα νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρω-
πίνην καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο νὰ στρέψῃ τὰς διαθέ-
σεις ἀπάσας καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς ὄφελος τῆς
ἀρετῆς ἐπενόησε νέον πάθος· δὲν μετ'εχειρίσθη, ὅπως
ὀνομάσῃ αὐτὸ, οὔτε τὴν λέξιν ἔρωσ, ἥτις δὲν εἶναι
ἀρκετὰ ἀκριβῆς, οὔτε τὴν λέξιν φιλία, ἣν ἀπόλ-
λυται ἐν τῷ τάφῳ, οὔτε τὴν λέξιν συμπάθεια, ἥτις

συγγενεῖαι μᾶλλον πρὸς τὸ ὑπερήφανον· ἀλλ' ἐφεύρε
νέαν λέξιν, τὴν λέξιν ἀγάπην, ἀγάπην ἥτις ἐγκλείει
τὰς τρεῖς πρώτας, καὶ ἥτις ἔχει συγχρόνως ἐν ἑαυτῇ
καὶ τὸ οὐράνιον. Ἐντεῦθεν διευθύνει τὰς βροτὰς ἡμῶν
πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐξαγνίζουσα καὶ ἀνάγουσα αὐτὰς
μέχρι τοῦ Πλάστου· ἐκεῖθεν δὲ διδάσκει ἡμῖν τὴν
θαυμασίαν ταύτην ἀλήθειαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφεί-
λουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις
καθιστᾷ τὴν ἀγάπην των ταύτην πνευματικὴν μὴ
ἀφίνων ἢ τὴν ἀθάνατον αὐτῆς οὐσίαν ὅπως χρησι-
μεύσει ὡς ἢ πρὸς αὐτὸν ὁδός.

Πλὴν, ἀν ἡ ἀγάπη, εἶναι χριστιανικὴ ἀρετὴ ἀποβ-
ρέουσα κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Αἰωνίου καὶ τοῦ λόγου
αὐτοῦ, εὐρίσκεται οὐχ ἥττον ἐπίσης ἐν στενῇ συναφείᾳ
πρὸς τὴν φύσιν.

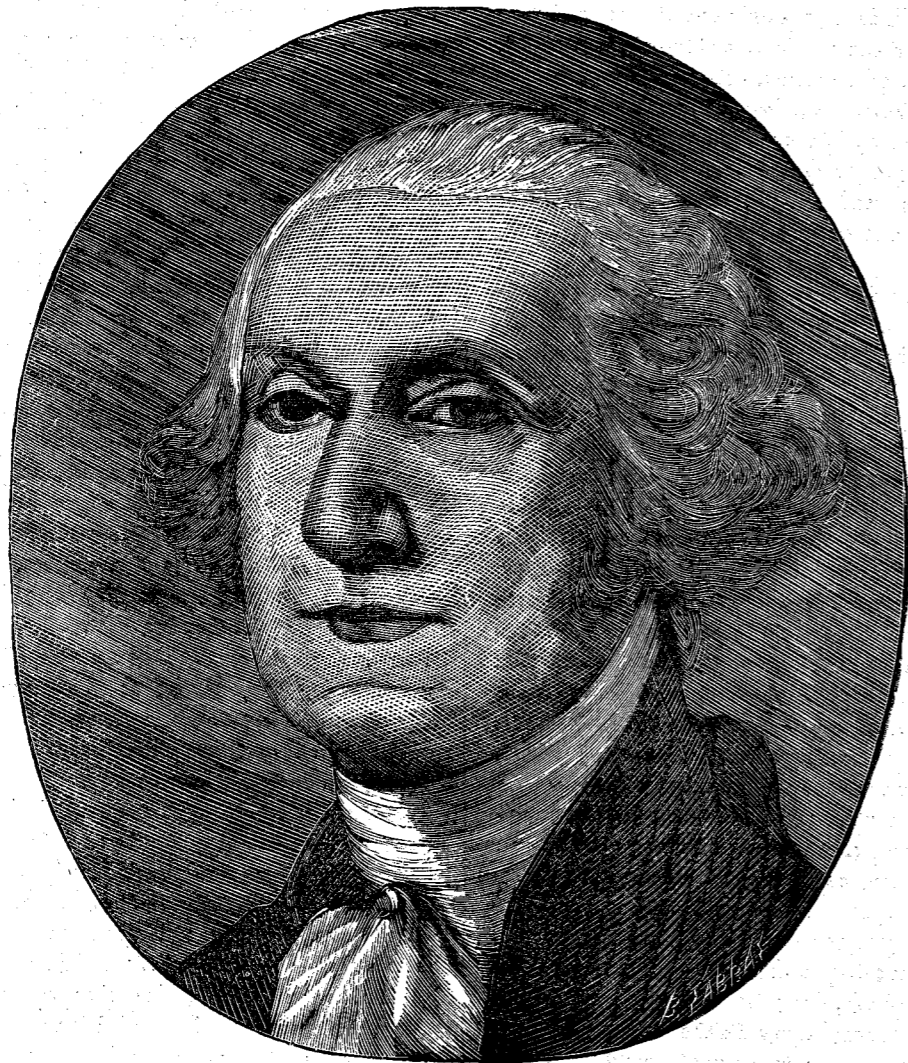
Καὶ ὄντως, ἐν τῇ συνεχεῖ ταύτῃ ἀρμονίᾳ τοῦ οὐρα-
νοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος
ἀναγνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθοῦς θρη-
σκείας. Πολλάκις τὰ τε ἠθικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ τῶν
ἀρχαίων συντάγματα εὐρίσκονται ἐν ἀντιφάσει πρὸς
τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθήματα· ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ὁ χρι-
στιανισμὸς σύμφωνος πάντοτε πρὸς τὰς καρδίας δὲν
ἐντέλλεται ἀρετὰς ἀφρημένας καὶ μοναδικὰς ἀλλ' ἀ-
ρετὰς χρησίμους ἐξηγμένας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγ-
κῶν καὶ ὠφελίμους τοῖς πᾶσιν. Ἐθεσε δὲ τὴν ἀγάπην
ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς.

«Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ Ἀπόστολος, μακροθυμεῖ χρη-
στεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπε-
ρεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ
ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ
χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγκαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ,
πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα
ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φυσικῶς ἡ φυλὴ δὲν μετεβλήθη διόλου· καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγνωρίζει τις τοὺς ἀρχαίους τύπους παρὰ τοῖς κατοίκοις πολλῶν ἐπαρχιῶν. Τὸν Βοιωτὸν μὲ τὸ βαρὺ βᾶδιμά του, δι' ὃ ἐγένετο ἀντικείμενον χλεύης παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἑλλησι· τὸν Ἀθηναῖον

Ὀδυσσεύς.

νεανίαν μὲ τὸ φιλάρεσκον, τὴν χάριν, καὶ τὸ ἐλευθέριον βᾶδιμά του, ὅπερ ἀποθαυμάζει τις ἐν τοῖς ἱππεύσι τῶν ζωοφόρων τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὴν Σπαρτιάτιδα τηροῦσαν ἔτι τὴν παρὰ ταῖς Δωρίσι παρθένους ἐξυμνηθεῖσαν ζωηρὰν καὶ θερμὴν ἐκείνην καλλονήν. Ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν οἱ νεώτεροι δὲν διαφέρουσιν ἐπίσης τῶν προγόνων αὐτῶν. Ὡς οἱ πρόγονοί του, ὁ τῶν ἡμερῶν μας Ἕλλην εἶναι ἐραστής ἀσταθῆς, ῥέπων πρὸς τοὺς νεωτέρους, περίεργος τῶν παραδόξων θεατῆς· ἀπόγονος πολιτῶν ἐλευθέρων, τῆς εἰ

ἔτι ἐν ἐαυτῷ τὸ αἶσθημα τῆς ἰσότητος καὶ πάντοτε μεμειθυμένος ἐκ τῆς διαλέκτου του συζητεῖ ἀπαύστως ὡς νὰ εὐρίσκετο ἔτι ἐν τῇ Ἀγορᾷ. Ταπεινοῦται πολλάκις μέχρι τῆς κολακείας· πλὴν, οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐνεκα τῆς γλαφυρότητος τῆς γλώσσας. Τέλος ὡς ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην θέτει πολλάκις τὰ νοητικὰ προτερήματα ὑπεράνω τῶν ἠθικῶν. Ἐχὼν ὡς παράδειγμα «τὸν πανούργον Ὀδυσσεῦ» τὸν ἦρωα

τῶν Ὀμηρικῶν βραβυδιῶν γνωρίζει νὰ ψεύδεται εὐφρῶς καὶ νὰ ἀπατᾷ μετὰ χάριτος· δι' αὐτὸν ὁ φιλαλήθης Ἀκαρναῖν, καὶ ὁ «βραδὺς μὲν εἰς ὑπόσχεσιν, πιστὸς δὲ εἰς ταύτην, ἀφ' οὗ δόθη» Μανιάτης εἶναι ἰδιότροποι ἐπαρχιώται. Ἐν τῶν κυριωτέρων ἐπίσης χαρακτηριστικῶν, διακρίνον τὸν ἀρχαῖον ὡς καὶ τὸν νεώτερον Ἕλληνα ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἐυρωπαίων εἶναι ὅτι δυσκόλως καὶ σπανίως ἀφίνει ἐαυτὸν ἔρμαιον τῶν παθῶν του ἐκτὸς τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἐπὶ πλέον ἀγνοεῖ τὴν μελαγχολίαν· ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν καὶ ζῆ

διὰ νὰ τὴν χαίρηται. Ἐν τούτοις θὰ τὴν ἔδιδεν εὐχάριστος ἐν ἡμέρᾳ μάχης· ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ θάνατος εἶναι πράξις, ἐν ἣ συγκεντροῦνται ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς. Ἡ αὐτοχειρία εἶναι εἶδος θανάτου ἀγνώστου παρὰ τοῖς Ἑλλησι τῆς ἐποχῆς μας· ὁ δυστυχέστερος ὁ ἔχων πλειοτέρους λόγους διὰ νὰ ἀπελπίζηται προσκολλᾶται διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ζωὴν. Ἕλλην φρενοβλαβῆς εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν σπανίων φαινομένων.

Ἡδὴ ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικότης καίτοι ὑπὸ τοσοῦτω διαφόρων στοιχείων συγκειμένη, εἶναι οὐχ' ἥττον ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐν τῷ συνόλω των παρουσιάζουσι τὸν μᾶλλον ὁμοιογενῆ τῶν χαρακτήρων. Οἱ Ἀρβανῖται πελασγικῆς, ὡς καὶ οἱ Ἕλληγες, καταγωγῆς δὲν ἐμφοροῦνται ὀλιγώτερον ἐκείνων ὑπὸ πατριωτισμοῦ· καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ Σουλιῶται, Ὑδραῖοι καὶ Σπετσιῶται, οἵτινες ἐπάλασαν ἀνδρείοτάτα κατὰ τὸν κοινὸν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Αἱ ὀκτακόσιοι τῶν κουτζοβλάχων οἰκογένειαί, αἵτινες βόσκουσι τὰ ποίμνια των ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, γνωρίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Καρχηρούνιδων ἢ Μαυροκαπιτάδων καὶ ὀμιλοῦσι καὶ τὰς δύο συγχρόνως γλώσσας· καὶ τινες τούτων μισοῦσιν ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς Ἕλληγας, ὥστε οὐδέποτε δίδουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς θυγατέρας των εἰς γάμον. Γενναῖοι καὶ ἐλεύθεροι κατοικοῦσι λίαν ἀραιωμένοι· ὥστε ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν φαίνεται τοιοῦτοτρόπως ὡς οὐχὶ ἄξιος λόγου.

Οἱ Τούρκοι πολυάριθμοι ἄλλοτε ἐν τισιν ἐπαρχίαις τῆς Πελοποννήσου, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσι μέχρις ἐνὸς ἀπὸ τόπου ἐνθα ἡ παρουσία των ἀνεκάλει θλιβερὰς ἀναμνήσεις βαρυστάτης δουλείας, μὴ ἀφήσαντες εἰς μνήμην τῆς αὐτοῦ διαμονῆς των ἢ τὸ φέσι τὸν *ναρμυλὲν* καὶ τὰ *παπούσια*. Οἱ Ἰουδαῖοι οὗς τόσῳ παμπληθεῖς ἀπαντᾷ τις ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἀνατολῆς δὲν τολμᾷσι σχεδὸν νὰ διακινδυνεύωσι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐκτὸς ἄλλων εἶναι δι' αὐτοὺς ἐπίφοβοι ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀνταγωνισταί. Δὲν βλέπει τις αὐτοὺς εἰς κοινότητα ἢ ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις ὅπου εἰσέδυσαν χάρις εἰς τὴν Βρεττανικὴν προστασίαν. Ἐν τῷ ἀρχιπελάγει τούτῳ ζῶσιν ὡσαύτως οἱ ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἀποίκων Ἑβραίων καὶ τινες ἀποικοὶ ἐκ τῶν διαφόρων τῆς Ἰταλίας μερῶν. Ἀπόγονοι Γαλλικῶν

καὶ Ἰταλικῶν ἐπισήμων οἰκογενειῶν ζῶσιν ἔτι, εὐάριθμοι ὅμως, ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς Μελιτταίους ἀχθοφόρους καὶ κηπουροὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κερκύρας μένοντας ἀείποτε ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, οὗτοι ζῶσιν ἰδίᾳ, ὡς ξένοι.

Ὁ ὁμογενὴς πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπιτρέπει τὴν κατ' ἐθνικότητος διαίρεσιν αὐτῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ καὶ Τουρκίᾳ ἀλλὰ διαίρεται ἡ Ἑλλὰς γεωγραφικῶς εἰς τέσσαρα διακεκριμένα φυσικῶς ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα, γνωστὴν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Ρούμελη*» εἰς μνήμην τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου· εἰς τὴν ἀρχαίαν Πελοπόννησον, γνωστὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Μωριάς*» ἴσως κατὰ μετάθεσιν τοῦ «*Ρωμιά*», ἢ ἐκ Σλαβικῆς λέξεως σημαίνουσης «*ναυτικὸν παράλιον*» (τίτλος ἀποδιδόμενος ἄλλοτε εἰς τὴν Ἡλίδα)· τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, Σποράδας καὶ Κυκλάδας· καὶ τὰς τοῦ Ἰονίου πελάγους. Περιγράφοντες τὰ διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη θέλομεν μεταχειρισθῆ πολλὰκις κατὰ προτίμησιν τὰ ἀρχαῖα τῶν ὄρων, ποταμῶν καὶ πόλεων ὀνόματα· διότι οἱ τῶν ἡμερῶν

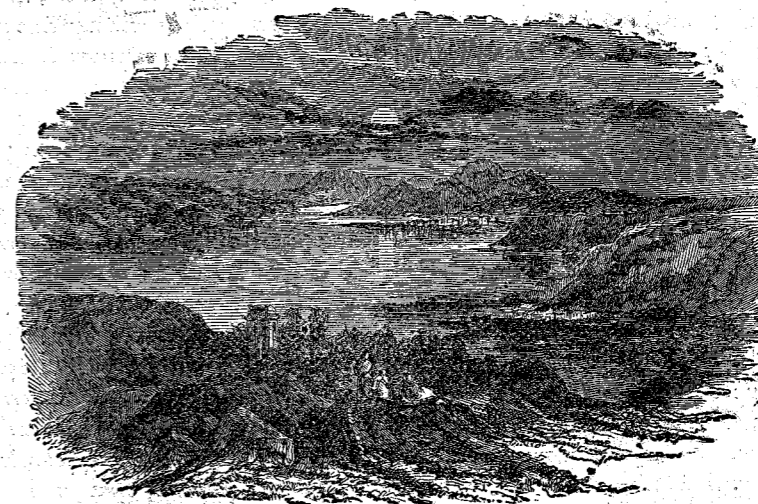
μας Ἕλληγες, ζηλοτυποῦντες πρὸς τὴν δόξαν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ζητοῦσι νὰ ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τοῦ χάρτου των ὅλα τὰ Σλαβικῆς καὶ Ἰταλικῆς καταγωγῆς ὀνόματα.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ.

Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, ὦ ἄνθρωποι, καὶ ἐξορκίζω ὑμᾶς νὰ ρίψητε δύο εὐνοίας βλέμματα ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἱστορίας τῆς τύχης μου, ὅπως εἰ δυνατόν, τῷ ἐφ' ὑμῖν θέσητε τέρμα εἰς τὰ δεινὰ μου.

Εἴμεθα δύο ἀδελφοί, αἵτινες ὅμοιοι καὶ ἴσοι κατὰ πάντα δὲν πάσχομεν ἐξ ἄλλου ἢ μᾶλλον ἐγὼ μόνη δὲν πάσχω ἐξ ἄλλου, ἢ ἐκ τοῦ κακοῦ τῆς προσωποληψίας τῶν γονέων ἡμῶν, οἵτινες ποιῶσι πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀλογωτέρας καὶ ἀδικωτέρας διακρίσεις. Ἐκ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὑπεχρεώθην νὰ θεωρῶ τὴν ἀδελ-

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ποιημάτων τοῦ νεαροῦ ποιη-
τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Στρατουδάκη μετ' αἰσθήματος γε-
γραμμένον ἀφιερῶμεν τῇ Πανεπιστημιακῇ φάλαγγι, ἣτις
εὐχόμεθα νὰ γίνη ἀρχὴ τῆς θεμελιώσεως τοῦ ἀρίστου θε-
σμοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς. Γένοιτο!

ΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΑΛΑΓΓΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Πάλι νύχτη ζηλεμένη διαλεχτὴ στὴ μπαγονέτα
Τὴν καυμένη μας μανοῦλα τὴν Ἑλλάδα μας χαιρέτα...
Κι' ἂν σὰς κράζανε οἱ φράγκοι νόθους τῆς παληκαριᾶς
Δεῖχτε πάλι τὰ φτερά σας ἀετοὶ τῆς ἑλευθεριᾶς.

Ἐξυπνοῦν ἄτο περασμά σας τὰ ἀντρεωμένα χρόνια
Ποῦ γεννήσανε τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Μάρκου τὰ μιλιόνια.
Ἐξυπνοῦν... κ' ἡ φουστανέλα τὰ παιδιὰ τῆς χαιρετᾶ,
Καὶ σὰ σύμφερο τοῦ Μάρτι ταξειδιάρικο πετᾶ.

ᾠ! καλῶς τὰ χελιδόνια στὸ καινούριο μας λημέρι
Ποῦ στολλίξ' ὁ Πατριάρχης μὲ τὸ Ῥήγα τ' ἄγιο ταῖρι...
ᾠ! καλῶς τα ποῦ μᾶς φέρνουν ἀνοιξι κι' ἀνατολὴ
Εἶς τὴν ὠμορφὴ θωριά τους στὴ γλοκιά τους κεφαλή.

Λεβεντιά μου πῶς σοῦ μοιάζουν εἰς τὸ πρόσωπο τὰ κρῖνα
Εἰς τὰ στήθια τὸ καμίνι καὶ στὸ χέρι ἡ καραμπίνα.
Πῶς σοῦ μοιάζει παινεμένη καὶ βαρειά πορπατησιὰ,
Μέτωπο καμαρωμένο, πολεμάρχου φορεσιὰ.

Ζωνταναῖς ἐλπίδες πάλι ξεφυτρώσανε στὴ γῆ μας
Μὲ τοῦ Μάρτι τὴ δροσοῦλα καὶ χαϊδεύουν τὴ ψυχὴ μας,
Δίνουν νύχτη στὴ καρδιά μας καὶ καινούρι' ἀναπνοή...
Ἔτσι ζοῦν τὰ παληκάκια... Ἐστὸ τουρέκ' εἶν' ἡ ζωή...

Ποῖς, σχολειὸ μου παινεμένο, φλογερὸ σ' εἶπε καμίνι;
Ποιὰ προμάντεψε ἀγάπη τ' ἦτανε γραφτὸ νὰ γείνη;
Ἄχ! ἄς ἔλθῃ νὰ κυττάξῃ τὴ θερμὴ σας λεβεντιά
Καὶ τοῦ καμινιοῦ τῆς φλόγες μὲς' στοῦ ἔθνους τὴ νυχτιά.

Εἶναι σὰ γυμνὴ ἡ χώρα ποῦ ζῆσε μὲ τὸ τουφέκι
Τόσα χρόνια εἰς τὸ χέρι καὶ στὸ στόμα τὸ φυσέκι,
Καὶ γιὰ νὰ ντυθῇ τῆς πρέπει κλέφτικη ἀρματωσιὰ,
Ἐύλιος σταυρὸς ἄτὰ στήθια, πολεμάρχου φορεσιὰ...

Γλοκοχάραμα καυμένο, πρόβαλλε ν' ἀναστηλώσης
Τῆς καρδιαῖς τῆς μαραμέναις κι' ἀπ' τὸ λήθαργο νὰ σώσης.
Κάθε λόγγη καὶ ἀχτίδα, κάθε στόμα καὶ φιλι,
Κάθε μέτωπο δροσάτο καὶ γλοκιά ἀνατολή...
ᾠ! πετᾶτε, ζηλεμένοι ἀετοὶ, μὲς' στὸ λημέρι
Ἡ Ἑλλάς φρουρὸ σὰς δίνει τὸ μαρτυρικὸ τῆς ταῖρι...

Ἀθῆναι 8 Μαρτίου 1876.

— Ποίησις: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ. —

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀριθμοί. — Τὸ βάρος τοῦ ἡλίου εἶναι 2,096,000,000,000,000,000,000,000 τόνων τῶν χιλίων χιλιογράμμων, τὸ δὲ τῆς γῆς 5,875,000,000,000,000,000,000 μόνον.

Ὁ κολοσσὸς τῆς Ἑλευθερίας ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ κολοσσὸς τῆς Ῥόδου παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἔχων ὕψος 105 ποδῶν διετηρήθη ἐπὶ 55 ἔτη καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τῶν δονησιμῶν φοβεροῦ σεισμοῦ. Ἦδη δὲ ὡς διεθνὲς δῶρον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἀμερικῆς, προτείνεται αὐτῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ἡ ἀνέγερσις κολοσσοῦ τῆς Ἑλευθερίας 196 ποδῶν ὕψους πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅστις θέλει χρησιμεύσει καὶ ὡς φάρος διαφωτίζων τοὺς ἐν τῷ λιμένι νύκτωρ εἰσερχομένους.

Ὅποια ὀφείλει νὰ ἦναι ἑκάστη κόρη.

1. Κοσμία κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.
2. Φιλαλήθης λόγῳ τε καὶ ἔργῳ.
3. Φιλόπρονος καὶ οὐχὶ ὀκνηρά.
4. Εὐγενῆς τοὺς τρόπους καὶ τὴν καρδίαν.
5. Ταπεινόφρων, σεμνὴ καὶ ἐπιεικὴς πρὸς πάντας.
6. Φιλάνθρωπος καὶ φιλόζωος.
7. Εὐσεβὴς ἀγαπῶσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Ἐκάστη κόρη, πλουσία ἢ πτωχὴ, πεπαιδευμένη ἢ μὴ, εὐειδὴς ἢ μὴ, ὑγιὴς ἢ πάσχουσα, μικρὰ ἢ μεγάλη καὶ ἔχει καὶ δύναται νὰ διαθέσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς ἀπόκτησιν τούτων δηλ. ἀπόφρασιν. Ἐνδεχόμενόν τινες νὰ στεροῦνται παιδείας ἕνεκα πενίας ἢ καλλονῆς προσώπου καὶ κομψότητος σώματος ἢ στολισμῶν κτλ., ἀλλ' ἑκάστη δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τὸ ἀγνόν αὐτῆς μέτωπον τὸ στέμμα τῆς ἀρετῆς ὅπερ πολυτιμότερον καὶ αὐτῶν τῶν τιμαλφιστάτων ἀδαμάντων κοσμεῖ καὶ λαμπρύνει αὐτήν· καθότι διὰ τούτων καθίσταται εὐτυχὴς ἐκπληροῦσα τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς υπέρβασως αὐτῆς.

ΛΥΣΙΣ Γ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Τὸ στοιχεῖον **Ο**.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ Β'.

ANNA.

Πρῶτος ἔλυσε αὐτὸ ὁ κ. Νικόλαος Φρανζῆς ὅστις καὶ ἔλαβε τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον. Κατόπιν δὲ οἱ κύριοι Ἐπ. Σ. Τσάκονας, Π. Παναγιωτόπουλος καὶ Π. Γουλιμῆς ἐκ Μεσολογγίου.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Ἐγὼ βέβαια δὲν εἶμαι· ἀλλὰ τίς; — Ὅα μ' ἐνόησες,
Ἄν με ἀναγραμματῆσης· πῶς; — Ὅα με καταβροχθήσης.

Πρόβλημα γ'. Τίς ὁ συγγραφεὺς οὐ τὸ ὄνομα ἀποτα-
λεῖ ὁ ἀναγραμματισμός.

Ναὶ ὁ λύκος;